

Az ördög meg a kanász

Egyszer a kanász kint legeltetett a gyepen. Odament az ördög, megszólította.

- Tied ez a csürhe?

- Nem. Én csak kanász vagyok mellette.

- Na, akkor fogjunk össze, menjünk el kereskedni, mert te jobban értesz a disznókhoz, mint én. Itt egy zsák pénz, induljunk a vásárba.

Rengeteg disznót vett az ördög, de a szegény kanásznak csak hét sovány, beteges malacra futotta. Amit összevásároltak, közös ólba eresztették. Másnap vakarta a fejét az ördög.

- Most hogy válogatjuk szét, hogy így egybecsuktuk őket. Én nem jegyeztem meg egyet sem.

- Én mindegyik farkán csavartam egyet - válaszolt a szegény kanász. - Amelyiknek kunkori a farka, az mind az enyém.

A kanász értette a mesterségét, tudta, hogy a kunkori farkú disznó egészséges. Így aztán gazdaggá lett, övé lett a sok disznó, az ördög pedig elszegényedett.

Aztán az ördög bevetett egy hatalmas táblát búzával. Amikor már érett a vetés, kérdezte a kanásztól:

- Válassz, melyik kell, a fölseje vagy az alja a gabonának?

- Nekem csak annyi kell, amit két kézzel a tetejéről összemarékolok.

Örült az ördög, hogy most neki marad a nagyobb rész. De csak később jött rá, hogy megint vesztett. A következő évben hagymát vetettek. Most az ördög választott. Gondolta, megáll, szegény kanász, túljárok az eszeden, mert én választom a felső részt. Úgy is tett. A hagyma szára lett az övé, a föld alatti gumó pedig a kanászé.

Az ördög tovább szegényedett, a kanásznak meg már volt egy teli zsák pénze. Haragudott nagyon az ördög.

- Ha már a pénzemet elveszítettem, gyere, verekedjünk meg! Aki győz, azé legyen a pénz!

A kanász beleegyezett. Másnap reggel az ördög a kanász viskója elé vitetett egy hatalmas vasdorongot, hogy azzal agyoncsapja, s az övé lesz a zsák pénz. Bezörgetett.

- Kelj föl, verekedjünk!

A kanásznak volt egy megvasalt végű botja. Azzal állt az ördög elé. Amíg az ördög a vasdorongot emelgette, a kanász gyorsan beverte az ördög fejét, hogy az jajgatva menekült. A kanász gazdag maradt, s még most is él, ha meg nem halt.